

[Ole Bjørn Kraft.]

Enighed, og dernæst stiller Rigsdagen bag ved enhver Bestræbelse, som den høje Regering, Statsminister og Udenrigsminister, Regeringen som Helhed, vil udfolde for at hjælpe og støtte Sydslesvigs Befolkning til Opnaelse af det Maal, vi her taler om, og jeg vil gerne paa mit Partis Vegne rette den mest indtrængende Henstilling til Regeringen om i den Situation, som vi ved Sydslesvigerne i Dag befinder sig i, ikke at spare noget Middel, aldrig at trættes i sin Henvendelse for at faa overbevist dem, der har Magten i dette Spørgsmaal, om, at Ret og Rimelighed kræver, at der bliver vist Forstaaelse for de Ønsker, som her er fremme.

Men er Forholdene i Dag ikke tilfredsstillende, med hvilken Ængstelse kan man saa ikke se hen til, hvorledes Fremtiden kan komme til at forme sig, den Dag Tysklands Forhold er ordnet, hvis der ikke skabes en Kontrol her, en Sikkerhed for den fremtidige Ordning. Vi har just i disse Dage faaet Meddelelse om, hvorledes socialdemokratiske Arbejdere i Flensborg har vedtaget en Udtalelse, der, skønt de var udsat for et haardt Paatryk fra deres tyske Partis Side, som vilde hindre dem deri, har stillet sig klart, uden Vaklen og Tøven, paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund og vendt sig imod de Indvendinger, som blev rejst imod dem. Men vi har ogsaa set, hvilken Reaktion det har fremkaldt, hvilke Følger det har faaet. Vi har set, at Svaret er blevet Opløsning af de socialdemokratiske Foreninger. Derfor maa det være en Sag, som ligger os paa Hjerte, ikke blot aktuelt, men ogsaa ud i Fremtiden, at vi gør, hvad der staar i vor Magt, mere kan vi jo ikke gøre, for at sikre, at disse Frihedsgoder — og vi har Lov til at sige, at Krigen blev kæmpet for, at Menneskene skulde eje dem — bedre kan blive sikret i denne Landsdel, der ligger os saa nær.

I denne Forbindelse er der en Sag, som ligger mit Parti stærkt paa Sinde. Det staar os klart, at meget af den ulykkelige Udvikling i Sydslesvig baade i Nutiden og i Fortiden er paa det nøjeste forbundet med den administrative Samhøighed mellem Slesvig og Holstein. Den ulykkelige Aftale af 1460 har faaet skæbnesvangre Eftervirkninger gennem Aarhundrederne. Kravet om Frigørelse fra Holsteins og Kiels Indflydelse paa Forholdene i Slesvig, som det med stigende Styrke rejstes af alle Dele af den slesvigske Befolkning, er derfor efter vor Opfattelse et berettiget Krav, ja, er næsten en Forudsætning for, at man med Tillid kan forvente, at der skabes de Fri-

hedsrettigheder i Landsdelen, som den har Krav paa. Men ikke blot fra et sydslesvigsk, ogsaa fra et dansk Rigssynspunkt maa dette Ønske mødes med Sympati og Støtte. Der er aldrig kommet noget godt for Danmark fra Kiel. Det er i Kiel og i Holstein, at Arnestedet har været for Uroen og Danskfjendtligheden i Grænselandet. Vi har Lov til at tro, at dette vil fortsættes, saa længe den nøje Forbindelse eksisterer, for vi kender den Indflydelse, det Tryk, som her udøves.

Vi har ogsaa Lov til at tro, at hvis andre Vilkaar blev skabt, hvis den slesvigske Befolkning fik Adgang til selvstændige administrative Afgørelser, til Selvbestemmelsesret paa egne Omraader, vilde en langt fredeligere Stemning kunne bryde igennem og Kappelstriden mellem Dansk og Tysk faa en langt mere tilfredsstillende og værdig Form. Danmark maa derfor ogsaa have Lov til over for vore allierede med den dobbelte Motivering, jeg her har givet, at pege paa Rimeligheden og Retfærdigheden i denne Adskillelse. Og det er da ogsaa sket. I Samlingsregeringen rettede den daværende Udenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, Henvendelse til den engelske Regering derom. Den nuværende Udenrigsminister har gjort det samme. Der foreligger klare Udtalelser om dette — jeg beder om Formandens Tilladelse til et ganske kort Citat af, hvad Udenrigsministeren sagde allerede under Debatten i Folketinget den 27. Februar i Aar. Idet Udenrigsministeren støttede den Henvendelse, der var blevet rettet til de engelske Besættelsesmyndigheder om en administrativ Adskillelse mellem Sydslesvig og Holstein, sagde han herom:

„Det er naturligt, at denne Tanke har den danske Regerings varme Sympati og Tilslutning, ikke blot fordi Fællesskabet mellem Slesvig og Holsten er til Skade for Danskheden i Sydslesvig, men ogsaa fordi en Genoplivelse af den gamle danskfjendtlige Slesvig-Holstenisme er imod Danmarks Interesser. Det er ikke saa mange Aar siden, at Slesvig-Holsternerne kaldte til Kamp mod vor Grænse, og vi har i det hele taget altid i dem haft nogle af vore bitreste Modstandere.“

Det var med stor Glæde og Tilfredshed, at jeg i Dag hørte den højtærede Udenrigsminister udtale sig i Fortsættelse af og paa Linie med den Opfattelse, som han her har gjort gældende. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at dette Standpunkt vil blive fastholdt. Vore Interesser er her aabenbare. Vi maa gøre, hvad der staar i vor Magt for, at en tilfredsstillende Ordning kan blive skabt.